

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága dr. Prandler Katalin pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek Nyugat-dunántúli Regionális Közigazgatási Hivatal Szociális és Gyámhivatala - mint a Zala Megyei Közigazgatási Hivatal Szociális és Gyámhivatala jogutóda - alperes ellen szociális ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perben a Baranya Megyei Bíróság 2006. október 25-én kelt 7.K.21.255/2006/3. számú ítélete ellen a felperes által 4. sorszám alatt benyújtott és Kfv.5. sorszámon pontosított felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Baranya Megyei Bíróság 7.K.21.255/2006/3. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 30.000 (harmincezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A Legfelsőbb Bíróság a kirendelt pártfogó ügyvéd munkadíját 15.000 (tizenötezer) forintban állapítja meg, amelyet az állam visel.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes 1984. május 1. napjától baleseti rokkantsága miatt III. csoportba tartozó rokkant. Ennek ellenére a felperes 1993. évben közgyógyellátási igazolványt kapott. 2005. november 7-én új típusú közgyógyellátási igazolványt kért. Az eljárás során az elsőfokú hatóság a 2005. december 21-én kelt 9805-2/2005. számú határozatával a felperes közgyógyellátási igazolványát 2005. december 21. napjával visszavonta azzal, hogy a felperes a közgyógyellátásra a szociális igazgatásról és szociális ellátásokról szóló 1993. évi III. törvény (Sztv.) 50.§ (1) bekezdés g) pontja alapján nem jogosult, mert nem II. hanem III. csoportba tartozó rokkant, aki közgyógyellátásra jogosult.

A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes a 2006. február 14-én kelt 138-1/2006. számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A felperes keresetet nyújtott be az alperes határozatának felülvizsgálata iránt állítva, hogy II. csoportú rokkant, ezért közgyógyellátási igazolványra jogosult. Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Megállapította, hogy a felperes közgyógyellátási igazolványra az Sztv. 50.§ (1) bekezdés f) és g) pontja alapján akkor lenne jogosult, ha rokkantsági járadékos vagy I-II. csoportú rokkant lenne. A jogosultság fennállásának igazolására a felperes részére nyugdíjat folyósító szerv volt jogosult, így a Nyugdíjigazgatósága igazolása alapján az elsőfokú hatóság jogszerű döntést hozott, mikor megállapította a jogosultság hiányát és ezért a közgyógyellátási igazolványt az Sztv. 52.§ (2) bekezdése szerinti ellenőrzési jogával élve jogosultság hiányában visszavonta. A felperes nem állította, hogy rokkantsági járadékban részesülne, és nem bizonyította, hogy II. csoportú rokkant lenne. A közgyógyellátási igazolványról szóló 28/1993. (II.17.) Korm. rendelet (Kir.) 7.§ (1) bekezdés a) pontja alapján az igazolvány kiállítására korábban jogosultság hiányában került sor, ezért az igazolvány visszavonásáról kellett döntenie. A jegyző az Sztv. 51.§ (1) bekezdésében és 52.§ (2) bekezdésében szabályozott hatáskörében járt el, a felperes ezért alaptalanul hivatkozott a jegyző hatáskörének hiányára is.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, melyben kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását. Álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti a Pp. 3.§ (2) bekezdését, 177.§ (1) bekezdését, 206.§ (1) bekezdését, az Sztv. 52.§ (2) bekezdését, a Kir. 4.§ (2) bekezdését. A jegyző jogszabályi felhatalmazás nélkül járt el és az igazolványt ok nélkül vonta vissza. Mivel a bizonyítékok nem voltak egyértelműek, ezért a bíróságnak szakértőt kellett volna kirendelnie.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte.

Az alperes személyében a felülvizsgálati eljárás során jogszabályon alapuló jogutódlás következett be. 2007. január 1-től az alperes jogutóda az Nyugat-dunántúli Regionális Közigazgatási Hivatal Szociális és Gyámhivatala a 297/2006. (XII.23.) Korm. rendelet 30.§ (3) és (4) bekezdése, 31.§ (8) és (9) bekezdése, 2. számú melléklete, a 331/2006. (XII.23.) Korm. rendelet 29.§-a értelmében. A Legfelsőbb Bíróság a jogutódlást a Pp. 328.§ (1) bekezdése alapján megállapította.

A felülvizsgálati kérelem alaptalan.

A jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott jogszabályokat nem sértette meg. A felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy a jegyző az igazolvány visszavonására nem jogosult. Az

Sztv. 52.§ (2) bekezdése alapján a jogszabály kifejezett felhatalmazása értelmében a jegyző jogosult évente a kiadott igazolvány kiállításának okát vizsgálni, a jogosultság fennállását ellenőrizni. A felperes új típusú igazolvány iránti kérelme kapcsán a jegyzőnek vizsgálnia kellett a felperes jogosultságát, melyhez az arra kizárólagosan jogosult hatóságot kereste meg a jogosultság fennállásának igazolására. A felperes részére nyugdíjat folyósító Nyugdíjigazgatósága igazolása alapján a jegyző jogszerűen állapította meg, hogy a felperes, mivel III. csoportú rokkant, már az igazolvány megszerzésére sem lett volna jogosult, ezért az igazolvány visszavonásáról kellett határozni a Kir. 7.§ (1) bekezdés a) pontja alapján.

A Pp. 164.§ (1) bekezdése alapján, a felperesnek kellett volna bizonyítania, hogy az alperes határozata a keresetben állított okokból jogszabálysértő, a felperesnek kellett volna okiratokkal bizonyítania, hogy II. csoportú rokkant, vagy baleseti járadékos, így a jogosultsága fennáll. Ilyen bizonyítékra a felperes a per során nem hivatkozhatott sikerrel, mert rokkantsági járadékot az a személy kap - aki 25. életéve előtt munkaképtelenné vált és nyugellátást - baleseti nyugellátást nem állapítottak meg a részére [83/1987. (XII.27.) MT rendelet], és a felülvizsgálati kérelemmel állítottakkal ellentétben a peres eljárásban a felperes bizonyítási indítványt nem terjesztett elő. A bíróság hivatalból bizonyítási eljárást nem folytathat le a Pp. 164.§ (2) bekezdése alapján, ezért bizonyítási indítvány hiányában a bíróság szakértői bizonyítást nem rendelhetett volna el még akkor sem, ha az indítvány alapján ebben a perben kívánta volna vizsgálni, hogy a felperes milyen rokkantsági csoportba tartozik, így eljárása során nem is sérthette meg a Pp. 177.§ (1) bekezdését. A felperes alaptalanul hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékait nem kívánta vizsgálni. Olyan, releváns bizonyíték, amelyben az arra jogosult hatóság a felperes rokkantságának vizsgálata alapján igazolta volna a felperes II. csoportú rokkantságát, a perben nem állt rendelkezésre. Minden egyéb, olyan okirat, amely a felperes rokkantsági fokának vizsgálata hiányában tévesen tartalmazza a II. rokkantsági fokra utalást, érdemi bizonyítéknak nem tekinthető.

A felperesnek ahhoz, hogy közgyógyellátásra jogosult legyen, az arra illetékes hatóság előtt kell kezdeményeznie a korábbi határozat felülvizsgálatát, és II. csoportú rokkantsága megállapítását.

Mindezek alapján a Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott jogszabályokat nem sértette meg, ezért azt a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felperes a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján köteles az alperes jogi képvisellel felmerült, munkadíjból és útiköltségből álló felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére.

A Legfelsőbb Bíróság a pártfogó ügyvéd díját a 7/2002. (III.30.) IM rendelet 5.§ (2) és (3) bekezdése alapján állapította meg és rendelkezett annak viseléséről.

A bírósági eljárás az Sztv. 16.§-a alapján illetékmentes.

Budapest, 2008. január 16.

Dr. Kaszainé dr. Mezey Katalin sk. a tanács elnöke, Lénártné dr. Márton Gizella sk. előadó bíró, Dr. Kurucz Krisztina sk. bíró